

OBZOR

Informační časopis **OBCE TMAŇ**

Ročník XXV.

Září 2013

Číslo 9/2013 (282)

Pozvánka na veřejné zasedání zastupitelstva obce

Starosta a rada obce Tmaň zvou občany na

VEŘEJNÉ ZASEDÁNÍ ZASTUPITELSTVA OBCE,

které se bude konat v kulturním domě ve Tmani

v pondělí dne 16. září 2013 od 19,00 hodin.

Začíná nový školní rok 2013 / 2014

Děvčata a chlapci, vážení rodiče, kolegyně a kolegové, v pondělí 2. září 2013 je nejvýznamnější den pro Základní školu a Mateřskou školu ve Tmani v letošním kalendářním roce - zahajujeme školní rok 2013/2014. Zvláště vítám stejně jako každý rok žáky, kteří poprvé zasednou do školních lavic – naše prvňáčky nejenom z Tmaň, ale i ze všech přískolených obcí. Děvčata a chlapci 1. třídy – přeji vám hodně úspěchů ve vaší školní práci, radost při získávání nových vědomostí a dovedností. Významný bude tento školní rok i pro žáky páté třídy, kteří se na jeho konci s naší školou rozloučí, aby pokračovali v základní školní docházce na druhém stupni v Masarykově základní škole v Suchomastech. Věřím, že svým přístupem k učení v jednotlivých předmětech získají pevné základy, na nichž budou moci budovat svoji úspěšnou budoucnost nejenom na druhém stupni, ale i při následném studiu na středních školách nebo při přípravě na budoucí povolání v odborných učilištích nebo středních odborných školách.

Pedagogičtí pracovníci budou v průběhu školního roku absolvovat různé semináře a školení. Získané poznatky budou využívat pro práci ve vyučovacích hodinách. Vážíme si velmi dobré spolupráce s Obcí Tmaň, jejímž výsledkem jsou optimální podmínky jak pro práci pedagogů, tak i pro žáky. O dění v Základní škole a Mateřské škole Tmaň budeme pravidelně informovat na webových stránkách (tam bude také fotodokumentace z jednotlivých akcí) a na stránkách tmaňského informačního časopisu OBZOR.

Dovolte, abych na závěr vyslovila přesvědčení, že nový školní rok bude stejně úspěšný jako ten minulý a že všechny stanovené úkoly budou splněny. Bude k tomu potřeba spolupráce nás všech – žáků, učitelů i rodičů. Do nového školního roku přeji všem hodně úspěchů, spokojenost a pohodu ve škole a hlavně pevné zdraví.

Mgr. Růžena Kybíksová, ředitelka ZŠ a MŠ Tmaň

Sbor dobrovolných hasičů ve Tmani zve širokou veřejnost Tmaň, Lounína, Havlíčkova Mlýna a Slavíků v sobotu dne 7. září 2013 od 13,00 hodin do hasičského areálu za požární nádrží na

VIII. ročník Memoriálu zasloužilých hasičů.

Jednotlivá družstva budou soutěžit v požárním útoku a netradiční štafetě.

Občerstvení zajištěno!

Těšíme se na Vaši návštěvu!!!

Před 30 lety nás opustil pan řídící Bohumil Dousek

Jsou výročí, kterých je třeba vzpomenout. Zejména jsou-li to taková, která mají vztah k naší obci. **Ve středu 18. září si budeme připomínat 30. výročí úmrtí pana Bohumila Douska.** Narodil se 6. listopadu 1902. Jako učitel, řídící učitel a ředitel základní školy prožil prakticky celou svoji celoživotní učitelskou dráhu ve Tmani. Po absolvování učitelského ústavu a několika krátkých učitelských stáží, přišel na učitelské místo na zdejší Obecné škole. Seznámil se s místními společenskými a náboženskými poměry a občané poznali, že nový učitel bude pro obec velkým přínosem. Jejich naděje nezklamal a v krátkém čase velmi výrazně vstoupil do tmaňského veřejného života.

Pracoval v mnoha společenských organizacích – tělovýchovné jednotě, hasičském sboru, Československém červeném kříži, Baráčnické obci, Kampeličce, Lidové knihovně. Hrál v Ochotnickém divadelním spolku. Byl kronikářem obce, hasičského sboru a Církve československé husitské.

Nepatřil k přímým zakladatelům této Církve československé husitské v naší obci v roce 1920 jako farář Antonín Koula, František Zajíček nebo Václav Houba, ale v dalších letech zaujímal přední místo v Radě starších. Ve sboru, který byl v říjnu roku 1926 otevřen k církevním účelům, doprovázel bohoslužby hrou na varhany. Soustředil kolem sebe malý pěvecký sbor, který účinkoval při náboženských obřadech. Působil rovněž jako učitel náboženství nejenom na zdejší škole, ale i na školách okolních.

Bohumil Dousek nastoupil jako učitel do Obecné školy ve Tmani v roce 1925. Po odchodu Františka Zajíčka do důchodu převzal od roku 1937 i správu školy a stal se řídícím učitelem. Prožil na tmaňské škole svoji celou životní učitelskou dráhu. Jeho činnost výchovná, sportovní, veřejná a kulturní, nenechávala obec v klidu. Zejména jeho činnost divadelní slavila v obci úspěchy. Školní besídky a ucelená představení pohádek zanechala u jeho žáků nesmazatelné vzpomínky na dobu dětství. Zapojováním do kulturního a veřejného života se blíže seznamoval s problémy rodin svých žáků. Takto získané zkušenosti přenášel do své výchovné činnosti. I když později zastával funkci ředitele základní devítileté školy, byl a stále ještě je pro všechny naše občany „naším panem řídícím“. Učitelování považoval za poslání svého života. Tmaňskou školu řídil a vyučoval v ní až do důchodového věku. Mnoho jeho dřívějších žáků našlo své uplatnění v hospodářském, vědeckém a kulturním životě. Všichni na něho vzpomínají, chovají k němu úctu a vděk za předané vědomosti.

V roce 1972 mu bylo při příležitosti jeho 70. narozenin předáno krajské vyznamenání, plaketa a čestný odznak „Za zásluhy o budování Středočeského kraje“.

Bohumil Dousek byl jedním z nejvýznamnějších místních občanů a rozhodně jedním z tvůrců tmaňského veřejného mínění. Tento skromný člověk vykonal mnoho dobrého, za svoji práci nezískal slávu ani bohatství, ale získal lásku všech občanů Tmaně a širokého okolí.

Bohumil Dousek v literatuře

Pan Bohumil Dousek má své trvalé místo nejen v povědomí tmaňských občanů, zejména těch, které učil, ale má i pomník v české literatuře. Asi nejdokonalejší obraz pana řídícího Bohumila Douska v české literatuře je v knížce jeho vnučky – české spisovatelky Ireny Douskové **Hrdý Budžes**.

Na konci roku 1998 vydalo nakladatelství Hynek, Praha, v Hynkově edici mladé české literatury NEON knížku autorky Ireny Douskové pod titulem Hrdý Budžes. Autorka popisuje své vzpomínky na dva roky normalizace prožité v Příbrami – v knížce se jmenuje Ničín, když chodila do druhé a třetí třídy základní školy, často navštěvovala ve Tmani – v knížce se jmenuje Zákopy – svou babičku a dědečka – Helenu a Bohumila Douskovi. Pro snazší orientaci v textu objasnění a upřesnění osob a míst:

- **Zákopy = Tmaň.**
- Ničín = Příbram.
- Helenka = autorka, Irena Dousková.
- Kačenka = její matka, ve skutečnosti Bohunka Dousková.
- Pepa = její nevlastní otec, ve skutečnosti Jaroslav Pešice.
- Pepíček = její mladší bratr, ve skutečnosti Jaroslav.

- **Zákopecký dědeček František = ve skutečnosti pan Bohumil Dousek, bývalý pan řídící v tmaňské základní škole, kronikář a knihovník. Zemřel v roce 1983, je pohřben na hřbitově ve Tmani.**
- Zákopecká babička = ve skutečnosti paní Helena Dousková. Po smrti pana Bohumila Douska žila ještě několik let ve Tmani a potom se odstěhovala do Prahy ke své dceři Bohunce Douskové.

Zde je několik ukávek z knížky Hrdý Budžes, v nichž je pan řídící Bohumil Dousek hlavním hrdinou:

- Děda s babičkou bydlí v poslední bytovce na kraji vesnice a pak už je jen cesta ke kostelu se hřbitovem. V Zákopech je kromě normálních domečků asi pět bytovek a národní výbor a kulturák jako ve městě, jenže menší. Děda s babičkou nikdy neměli svůj domek se slepicema a tak, protože děda byl pan řídící, bydlel celou dobu ve škole, a když šel do penze a zrovna dostavěli ty bytovky, tak se tam přestěhoval. Děda má svůj malej pokojíček, babička má ložnici, kde děda nesmí spát, protože chrápe, a pak mají ještě jeden větší pokoj, co mu babička říká jídelna.
- To děda ještě chodí řečnit, protože nikdo jinej v Zákopech to tak dobře neumí. Děda je vůbec statečným. Nebojí se ani v lese, ani na hřbitově, ani chuligánů, ani kostlivců a čertů. V Zákopech ho všichni znají a pořád musí někam chodit a něco dělat, protože po něm pořád někdo něco chce. Babička se zlobí, že je málo doma a že je hodnej na cizí lidi a nic z toho nemá. Babička, ta je doma v jednom kuse, ale nechte si, ani nepíše plakáty jako děda, hlavně vaří nebo peče. Skoro vůbec nechodí ven, dokonce ani nakupovat. Vždycky napíše na papírek, co se má koupit, a musí jít děda. Asi tak třikrát denně. A vždycky mu vynadá, že něco pokazil nebo že někde kafral, protože mu nevěří, že bylo v krámu hodně lidí a dlouho to trvalo, poněvadž sama tam nikdy nechodí a nemá z toho pojem. Ale já to vím, protože já chodím s dědou všude, kam mě vezme. Děda je můj hlavní kamarád. Teda děda František samozřejmě.
- Když přišel dědeček František z pohřbu, jeli jsme spolu do Králova Dvora navštívit tetu Lilku. Jeli jsme jen já s dědečkem, i když teta Lilka je sestra babičky a ne dědečka. Dostali jsme bílý kafe a bramborový placky a pomáhali jsme tetě skládat papírový krabičky na léky, aby si vydělala nějaký peníze. Ona má hrozně málo peněz, protože když byla mladá, měli se strejčkem Lojzou v Královým Dvoře dvě cukrárny. Teď už bohužel nemá žádnou cukrárnu, ani žádný bonbony jí nezbyly. Už nemá ani strejčka Lojzu, co se tak dlouhou tahal se slečnami, jak říká naše babička, až z toho vloni umřel. Proto za ní s dědou někdy jezdíme, aby jí nebylo tak smutno. Domů jsme šli pěšky, protože z Králového Dvora je to do Zákopů jen pět kilometrů a protože rádi chodíme a povídáme si.
Děda celej rok nosí takový starý šedivý sako, který má spoustu kapes, a v těch kapsách jsou všechny důležité věci, co člověk na cestách může potřebovat. Třeba notýsek a propiska, špačky, to jsou takový malinký obyčejný tužky, zavírací nůž na ořezávání těch špačků, gumu na gumování, občanský průkaz, brejle, nějakou dobrotu a ještě všelicos. S dědou se člověku nemůže nic stát.
Když jsme vyšli z lesa na silnici, zastavil nám autobus, co jel zrovna kolem. Jen tak sám od sebe. Řidič dědu poznal a nechtěl si ani vzít peníze. A vůbec všichni v tom autobuse dědu znali, volali na něj – dobrý den, pane řídící – chtěli s ním mluvit o různých věcech a chovali se, jako kdyby to byl jejich dědeček.
- Všude, kde má JZD v Zákopech nějaký baráky, tak to smrdí hrozně, je tam bláto a kolem dokola všelijaký svinstvo. Nejvíce na zákopeckém zámku, to je jejich hlavní barák. Na tom zámku dřív žila opravdická kněžna a dědeček se s ní znal, protože jeho tatínek Alois byl u jejího tatínka Rudolfa šafářem a jedna jeho sestra Tonička dělala jedny její sestře Hermíně společníci. To znamenalo, že si s ní musela povídat a jezdit s ní do světa. Součkovi bydleli v takovém malém domečku v zámeckém parku, ale ten domeček už spadnul, zůstaly tam z něj jenom veliký kameny a kusy dřeva, a ta kněžna se všema svestami už dávno někam zmizela. To je velká škoda, protože jinak bych určitě chodila s dědečkem na zámek, a až bych byla velká, mohla bych taky třeba jednou dělat tu společníci. To se mi zdá jako dost prima zaměstnání. Dědeček jednou od té kněžny

dostal zlatý prstýnek. On ho vůbec nenosí, má ho schovanéj v krabici, ale já jsem ho viděla. Myslím, že jí taky s něčím pomoh. Musím se ho na to ještě zeptat.

- Celou sobotu v Zákopech se nic nedělo, jenom jsme čekali na návštěvu. Kreslila jsem si a nikdo mě nenutil jít si hrát mezi děti. Pepa ležel na gauči, babička s mámou vařily a uklízely a Pepíček si hrál. Odpoledne, když mě to přestalo bavit, šla jsem s dědou ke kulturáku a na náves vylepovat plakáty o fotbale, o schůzích a o taneční zábavě. Děda píše v Zákopech všechny plakáty o všem. Po cestě jsem si nasbírala kaštiny na zvířátka a na figurky, a když jsme ty plakáty rozvěsili, odemknul děda kulturák, v kulturáku knihovnu a tam jsme zalezli. Děda je totiž zákopeckej knihovník, jednou týdně půjčuje knížky, ale schovat se tam chodí i jindy. Píše si tam plakáty nebo sešity o půjčování knížek nebo zákopeckou kroniku nebo čte nebo ji jen tak přemejšlí.
- Když jsme ráno odjížděli ze Zákopů, dědeček nás šel jako vždycky vyprovodit před dveře a jako vždycky plakal. Já nevím, proč to dělá, když ví, že za tejdén zase přijedeme. Dědečka rozbere kdeco a mě to zlobí, protože když vidím, jak mu tečou slzy, hned mi taky tečou. Ještě nikdy jsem neviděla žádného dospělého pána plakat, jenom dědečka. Vlastně nevím, jestli to není hanba. Já bych se styděla a bála bych se, že se mi bude někdo smát.
- Dědeček František taky začal chodit do práce, ale ne učit ve škole, chodí v noci hlídat tahače. To jsou takový velký nákladní auta, co maj asi kilometr od Zákop garáže. U těch garáží je ještě dílna a takovej malinký domeček s jednou kanceláří a se záchodem, jinak nic. Dědeček celou noc sedí v tom domečku, a dává pozor, aby nepřišli lupiči a neukradli ty tahače. Nařídila mu to babička, aby námi mohli dávat nějaký peníze, když je teď Kačenka bez angažmá. Ptala jsem se dědečka, jestli se nebojí, poněvadž musí do práce chodit kolem hřbitova. Dědeček mi vyprávěl, jak se jeden jeho kamarád vracel jednou v létě v noci z hospody, a protože bydlel v sousední vesnici, musel jít také tou cestou kolem hřbitova. Byla úplná tma, jenom měsíc svítil. A zrovna, když došel k tomu hřbitovu, povídal si jen tak pro sebe: „Kolikpak asi může bejt hodin?“ V tom se zpoza zdi vynořila holá, bílá hlava a řekla: „Půlnoc. Přesně půlnoc.“ Byl to hrobník, co tam kopal hrob, protože přes den bylo moc veliký vedro, ale to ten kamarád nevěděl a utíkal celou cestu až domů. „Mně se nic nestane. Co by se mi mohlo stát?“ říká dědeček František. Já teda vím o spoustě věcí, co se každému můžou stát, ale dědeček je statečnej, nebo si to neumí představit.

Irena Dousková napsala pokračování své velice úspěšné knížky *Hrdý Budžes*, které se jmenuje *Oněgin byl Rusák*. A v ní najdeme pasáž popisující úmrtí pana řídicího Douska před třiceti lety:

... S dědečkem to bylo čím dál horší. Zhubnul tak, že byl sotva k poznání, přestal skoro úplně jíst, že prej nemůže. Jenom oči jako by měl větší a větší. V srpnu musel do nemocnice. Napřed do Berouna a pak máma zařídila Prahu. Vzali ho na kliniku na Karlák, primář z interny je máminej spolužák z gymplu. A ten mámě na konci srpna řek, že má dědeček rakovinu hrtanu a že je to s ním špatný. Chodili jsme za ním každěj den, z protekce to dovolili. Na nic si nestěžoval, ale to on vlastně nikdy, a vůbec mluvil čím dál míň. Bleděj a tichej ležel v posteli u dveří, a když jsme přišli, snažil se na nás aspoň usmívat. Byla jsem tam s mámou taky v pátek, poslední pátek před koncem prázdnin. Chtěla jsem odejít trochu dřív než ona, šla jsem z nemocnice rovnou na nádraží, protože jsme s bejvalou třídou jeli na víkend na Šumavu, k Jochovi na chalupu. Pohládila jsem dědečka po vlasech, dala jsem mu pusu a omluvila jsem se, že tentokrát už musím jít.

„Jen běž, to nevdí.“

„Helenko ...“ už jsem měla ruku na klíce, „... ahoj, Helenko.“

Usmál se na mě, ale už jen očima, který byly veliký a modrý, průzračný a neprůhledný zároveň, jako oči úplně maličkejch dětí.

Utíkala jsem odtamtud na vlak, aby mi sakra neujel, tak dlouho jsme se neviděli a tohle je možná poslední výlet, než se všichni jednou provždy rozprsknou do všech stran. Utíkala jsem na vlak, ale někde v koutku duše jsem věděla úplně jasně, že nesmyslně a marně

utíkám od dědečka a od jeho smrti a že je to chyba. Že to obyčejný „ahoj, Helenko“ bylo naše loučení. A že to bylo poprvé, co dědeček při loučení neplakal. Vrátila jsem se v neděli v podvečer, to už bylo druhého září. Máma byla odpoledne zase ve špitále, dědeček prej celou dobu spal. Moc o tom nemluvila, nemluvila skoro vůbec. Pak najednou večer, to už jsme byli s bráchou v pyžamu, přišla do našeho pokoje a povídá:

„Pepíčku, prosím tě vstaň. Vezmi si housle a pojď se mnou.“

Brácha byl dost překvapenej, ale vylez a udělal, co chtěla. Já vylezla taky. Odvedla si ho do obýváku, otevřela okno dokořán, postavila Pepíčka k tomu oknu a řekla:

„Zahraj Ó hřebíčku zahradnický, tu měl dědeček nejradši. To byla jeho milovaná písnička.“

Už byla tma a pod okny se hnala černá voda. Brácha do ní chvíli zaraženě koukal, pak zase zpátky na mámu, jako by prosil o slitování, nakonec ale stisknul housle a začal hrát. Kterak na tě zapomenu, když to není věc možná ... Proběhla jsem okolo nich do předsíně, popadla jsem na věšáku nákej kabát, utíkala jsem ze schodů, ven, až dolů na náplavku, k tý černý vodě, a křičela jsem:

„Proč to děláš? Proboha, mami, proč nám tohle děláš?“

Druhej den ráno šel Pepíček do školy, máma odjela hrát do Benešova, taky do nějaký školy, a já musela jít na pracovní odbor obvodního národního výboru, shánět zaměstnání. Pak ještě na dvě různý místa, kam mě poslali naši, abych vyřídila nějaký jejich věci. To oni dělaj dost často. Když jsem se vrátila, už bylo skoro poledne. Přes židli u kuchyňského stolu viselo dědečkovy starý, šedivý sako, na stole ležel jeho klobouk, maličká kožená peněženka, jen tak na drobný, a kapesní nožík, co u sebe pořád nosil. Přesně tak jako kdykoli jindy, když se chystal čistit houby, krájet jablka na štrúdl nebo něco podobného, co mu ženský nařídily. Doma byl jenom táta, ráno mu zavolali z nemocnice, tak to všechno přivez. Zavřela jsem se na záchod, a když jsem za půl hodiny vylezla, napsala jsem si tužkou na zeď vzadu za postelí, že dědeček umřel.

Když měl dědeček pohřeb, bylo to veliký strašnický krematorium tak plný lidí, že jich spousta musela stát. Bylo prostě narvaný, jako když umře někdo slavnej. Já po lidech moc nekoukala, ale toho si nešlo nevšimnout. Byli tam třeba lidi, co vstali ve čtyři ráno a jeli kvůli tomu pohřbu tři sta kilometrů vlakem. Fakt zvláštní. Nakonec trvalo neskutečně dlouho, než si babička a naši promluvili se všema těma lidma, co se k nim hrnuli.

75. výročí incidentů v československém pohraničí v roce 1938

V letošním roce si připomínáme 75. výročí incidentů v československém pohraničí. Československá republika se prakticky od roku 1933 nalézá ve stavu bezprostředního ohrožení nacistickým Německem. V dubnu 1938 přednesli K. H. Frank a Konrad Henlein na sjezdu Sudetendeutsche Partei v Karlových Varech tzv. osm karlovarských požadavků – navrhli vytvoření státu ve státě. Avšak jejich pravým cílem bylo rozbití Československé republiky a následné připojení pohraničních oblastí k Velkoněmecké říši. Hitler v květnu 1938 vyslal k našim hranicím část své armády. Odpovědí naší vlády bylo vyhlášení částečné mobilizace. Vrcholů výstavba železobetonové obranné linie podél hranic. Dne 12. září 1938 Hitler na sjezdu NSDAP v Norimberku otevřeně vystupuje proti Československu. Sudetští Němci reagují po svém a poslech projevu se stává signálem k otevřenému povstání – tzv. hnědému puči. Pohraniční oblasti Československa se stávají terčem útoků běsnících a zfanatizovaných henleinovců a vláda je nucena vyhlásit stanné právo. Padají první vystřely světového konfliktu, který neměl v historii lidstva obdoby. Druhá světová válka má první oběti. Mezi prvními oběťmi je i tmaňský občan prof. Antonín Krbec ve vojenské hodnosti desátníka aspiranta. O tom, co se tehdy stalo v Gossengrünü (dnešní Krajková) a roli prof. Krbce v ní, zpracoval pan František Zach ve své práci, která byla otištěna v OBZORU v červnu, červenci a srpnu 1992.

Antonín Krbec pocházel z chudé povoznické rodiny. Jeho rodiče měli malé hospodářství v č. p. 56 v části obce Tmaň zvané Chaloupky. Otec byl povozník – vápeník a matka se starala o malé hospodářství. Základní školu vychodil ve Tmani, vyšší třídy na Měšťanské škole v Počaplech. Už jako školák projevoval neobyčejný zájem o knihy a zejména jej přitahovala matematika. Vystudoval obchodní akademii v Berouně a její nástavbu v Praze.

Během celého studia dojížděl z Prahy domů, aby mohl vypomáhat matce v hospodářství, neboť otec vápeník byl stále na cestách. Aby své rodiče příliš finančně nezatěžoval, chodil ze Tmaně do Berouna na vlak pěšky. Díky své houževnatosti a pílí s úspěchem dokončil i vysokou školu.

Až do roku 1938 učil jako středoškolský profesor na obchodní akademii v Jihlavě. Ještě před vyhlášením mobilizace nastoupil tak jako mnoho jiných našich občanů, k ochraně státních hranic do oblasti tehdejšího Falknova (dnešní Sokolov).

V Gossengrünü (dnešní Krajková) došlo k prvním přestřelkám s henleinovci již 13. září 1938. Proto sem vyslal velitel čtvrté mechanizované brigády první rotu 1. cyklistického praporu ze Slaného jako vojenskou asistenci. Rota, které velel štábní kapitán Stůj, měla asi 120 mužů. Velitelem jednoho z družstev byl desátník aspirant Antonín Krbec.

Když se čtvrt hodiny před desátou večer 15. září vracela vystřídaná stráž desátníka aspiranta Krbce na ubikace, propukla před budovou městského úřadu mezi strážnými přestřelka. Vojín německé národnosti Franz Ludwig zákeřně zastřelil postupně pět svých kamarádů: desátníka aspiranta Antonína Krbce, vojína Boh. Čapka, vojína Netíka, četaře Stanislava Kareše a svobodníka Čmedlu. Původce neštěstí, německý vojín Franz Ludwig se nakonec sám posledním nábojem zastřelil. Tolik ve stručnosti o gossengrúnské tragedii, při níž zemřel tmaňský občan prof. Antonín Krbec.

Byl jedním z prvních obětí ještě nevyhlášené války. Ve Tmani mu byl z jeho rodného domku vypraven státní pohřeb se všemi vojenskými poctami. Na místní hřbitov jej doprovodila vojenská jednotka a kapela, četnictvo, hasiči, mládenci s družičkami a občané Tmaně i z širokého okolí. Nechyběl ani věnec od presidenta republiky Dr. Eduarda Beneše. Pohřeb se stal velkou protifašistickou manifestací.

Aby hrdinství našeho rodáka a občana neupadlo v zapomenutí, byla ulice, v níž stojí domek, ve kterém prof. Antonín Krbec bydlel, nazvána jeho jménem, jako důstojné připomenutí jeho hrdinství v době ohrožení našeho státu.

K četným dotazům na další podrobnosti o smrti tmaňského občana prof. A. Krbce, který byl zákeřně zastřelen v září 1938 a po němž byla pojmenována jedna z ulic v naší obci, uveřejňujeme výňatek z knihy Oty Holuba „Rovnice řešená zradou“.

Gossengrün (dnešní Krajková) leží od Falknova (nyní Sokolov) několik málo kilometrů. Obyvatelé bohatého německého městečka, ve kterém žilo 1492 Němců a pouze 6 Čechů, dávno přijali ideje henleinovské propagandy. Tamní členové Freiwilligu Schutzdienst po nocích cvičili útok dřevěnými holemi místo pušek, poslanci Sudetendeutsche Partei si podávali u tamního ortleitera SdP ruce. Proto Hitlerova výzva z norimberského Partaitagu gossengrúnské nacisty zastihla v pohotovosti. Ještě v noci vzrušeně debatovali a odpoledne 13. září zaútočili. Henleinovci těžce zranili praporčíka četnictva Hladíka a strážmistry Šrajera a Šarocha uvěznil. Při průjezdu obcí henleinovští záškodníci zastřelili řidiče autobusu četnického strážmistra Ráže.

Proto právě sem, do Gossengrünü, vyslal velitel 4. motomechanizované brigády první rotu 1. cyklistického praporu jako vojenskou asistenci. Cyklistický prapor však přijel do pohraničí se značným počtem vojáků německé národnosti a jeden, možná i více z nich, se domluvilo se zdejšími nacisty. Dne 15. září 1938 dostává velitel 1. roty štábní kapitán Stůj rozkaz od velitele praporu posílit obranu Gossengrünü společně s jedním družstvem těžkých kulometů čtvrté roty. Tento den proběhl bez jakéhokoliv incidentu. Po setmění svítilo v městečku jen několik oken, ale i ta brzo zhasla. Teprve čtvrt hodiny před devátou třeskly první rány osudné přestřelky.

Nad Gossengrünem se mihotala na zářijovém nebi světélka hvězd. Z pokosených luk vál teplý vítr a náves voněla otavami. Z chlévů cinkal zvonec přešlapujících krav. Okna baráček i statků obklopujících ulice dávno potemněla. A přece měla tato noc na sklonku léta pramálo společného s venkovskou idylou západočeského pohraničí. Psalo se 15. září 1938. Ručičky na hodinkách desátníka aspiranta Krbce ukazovaly tři čtvrti desáté hodiny večer. Stráž, které velel, se vrátila ulicí k místní poště. Co chvíli vykřesal cvoček vojenských bot na tvrdém křemenu snopek jisker.

Zastavili u budovy městského domu. „Nikdo nikam nechod'te, dokud se nevrátím z obecního úřadu,“ nařizoval desátník vystřídaným strážným. Ještě nezmizel ve dveřích a jeden z vojáků

se odšoural do stínu na dvůr hostince, kde měli od dopoledne rozestlanou voňavou žlutou slámu, přikrytou stranovými dílci. Aspirant se za několik minut vrátil. Přelétl nevelký hlouček a v duchu počítal. Jeden chybí – Ludwig ... „Ludwigu, proč chodíte neustále pryč? Co pořád děláte?“ hromoval svým chlapeckým hlasem. „Až budete velitelem vy, tak vás budu poslouchat já ...“

Desátník aspirant Krbec se skácel po prvním výstřelu. Ludwig vystřelil na umírajícího velitele ještě jednou a další tři rány poslal za prchajícími kamarády. Teprve potom uskočil do stínu. Ozvěna odrážela od stěn domků praskot výstřelů. Velitel stráže ležel nehybně na zemi. Kožený řemen podbradníku nepovolil a pevně tiskl na temeno hlavy ocelovou přílbu.

K četným dotazům na další podrobnosti o smrti tmaňského občana prof. A. Krbce, který byl zákeřně zastřelen v září 1938 a po němž byla pojmenována jedna z ulic v naší obci, uveřejňujeme výňatek z knihy Oty Holuba „Rovnice řešená zradou“.

Velitel roty seděl ještě po setmění s poručíkem v záloze Václavem Kopeckým v improvizované kanceláři na poště. Kopecký měl mít do půlnoci službu. Už nehovořil o služebních věcech, bavili o všem možném, co poslední hodiny přinesly. Ani jeden z nich nepohlédl na hodinky, když před budovou práskl první výstřel. Vyskočili od stolu, a aniž by si řekli jediné slovo, oba mysleli, že se přišli mstít ordneři. Na chodbě se srazili s vojínem Novotným, který nesouvisle vysypal své neblahé hlášení: „Krbec to dostal od Ludwiga, pane štábní kapitáne!“

„Družstvo desátníka aspiranta Krbce rozuteklo se při přestřelce do úkrytů a vojín Ludwig páčil po mně a třech mých družích, kteří se skryli na schodišti poštovního úřadu. Vypálil jsem tři rány proti Ludwigovi, pak jsem se vzchopil a vběhl jsem do dveří poštovního úřadu. Ludwig mě střelbou pronásledoval, ale ani jednou ze tří ran nezasáhl. Na poštovním úřadě hlásil jsem štábnímu kapitánovi Stůjovi, že vojín Ludwig zastřelil velitele stráže desátníka aspiranta Krbce. Ten se ihned po první ráně skácel a vykřikl „Ježíšmarja.“ (Z protokolu sepsaného s vojínem v záloze Josefem Novotným.)

„V okamžiku, kdy jsem otevřel dveře, bylo proti mně vystřeleno ze směru, kde byla uskladněna kola,“ hlásil druhý den štábní kapitán Stůj veliteli praporu plukovníku Františku Konopáskovi další průběh gessengrúnské události. „Odebral jsem se proto do prvního poschodí poštovního úřadu, abych lépe viděl na ulici ... spatřil jsem záblesky na rohu hotelu proti poště. Nemohl jsem proti tomu však nijak zakročít, ježto střelec byl kryt rohem. Ostatní mužstvo, které bylo volné, obsahalo budovu, ve které bylo ubytováno.“

Kromě vojína Novotného se zachránil z Krbcovy stráže ještě vojín v záloze Josef Veselka – oba šťastně unikli smrtícím ranám Ludwigovy pušky. Na ulici zůstala ležet těla tří vojáků. Krbec utrpěl smrtelný průstřel plic. Vojín Bohumil Čapek vykrvácel po těžkém zranění a vojínu v záloze Netíkovi prostřelil Ludwig srdce a plíce. Záložník zůstal ležet na místě mrtev. Ti všichni patřili do vystřídání stráže. Jejich smrti však gossengrúnské krveprolití nekončilo. K velitelovi roty se vracela hlídka četaře Františka Broženského. Skrytý střelec ji uvítal několika ranami. Broženského zranil a četaři Karešovi, přidělenému 1. rotě od „kulometky“, prostřelil prsa. Smrtelně zraněný poddůstojník rovněž na místě vykrvácel. „V této přestřelce vyběhl vojín Lorenz z místnosti, kde bylo ubytováno mužstvo, aby zachránil na ulici ležícího četaře Stanislava Kareše, který už byl mrtev. Na pomoc mu přispěchal svobodník Čmelda, který byl však při záchraně zastřelen. Po vojínu Lorenzovi a svobodníku Čmedlovi bylo střeleno dvakrát. Vojín Lorenz vyvázl však s menším zraněním.“ (Z hlášení štábního kapitána Stůje.)

Svobodník 1. cyklistického praporu Václav Kokšál vzpomínal: „Jak bych je neznal, vždyť jsem byl téměř dva roky s nimi. Lorenz ten dělal mechanika. Jak mohl, tak se někde ulil. Ale byl dobrým kamarádem. Když jsme píchli, museli jsme lepit sami, ale Lorenz nám, nováčkům, to dělával sám. Znal jsem i kamarády, co padli – Krbce jsme měli rádi, nikoho nehonil a nebyl ani příliš energický. Kareš, takový malý pořízec, to byl typ vojáka. Vyžadoval tvrdě pořádek, ale po službě jsme ho znali jako dobrého kamaráda ...“

Pátý mrtvý klesl na gessengrúnské ulici. Nabízí se neodbytná otázka – co dělali ostatní? Bránili se, ať již maniakovi či vrahovi, pomocníkovi henleinovců? Většina mužstva, která měla tu noc volno, spala v sále protějšího hostince. Mezi nimi i svobodník Oldřich Strnad.

„Když jsem slyšel volat poplach, tak jsem se podíval ihned na hodinky, bylo 21,30 hodin. Pušku jsem neměl, půjčil jsem ji strážnému. Když někdo asi desetkrát volal „CHOPTÉ SE KULOMETU!“ a nikdo tak neučinil, uchopil jsem kulomet a s ním dva plné zásobníky a vyběhl jsem ven, kde jsem byl skoro sám. Ostatní zůstali na schodech. Po chvíli vyběhlo několik vojnů za mnou, chvíli byl klid a asi za pět minut bylo slyšet několik ran, načež začal někdo sténat.“

Na prahu domu, odkud chtěl svobodník v záloze Oldřich Strnad pálit proti zatím nespátrnému nepříteli, byl sám zraněn do ramene. U kulometu jej vystřídal desátník Barták. Vojín Josef Pock, střežící na dvoře hostince vyrovnaná kola roty, viděl Ludwiga, jak kráčí k pumpě uprostřed dvora a opět se vrací. Pak padla první rána. Pock, o němž se později hovořilo jako o Ludwigově kamarádovi a snad i pomocníkovi, se k přestřelce nepřipojil. Ti, kteří nevěřili, že jediný střelec mohl napáchat v noční tmě takové krveprolití, se mýlili. Strážný Ludwig, který se vracel po deváté, vystřídán na stanovišti, si již výtečně zvykl na temnotu, kdežto skupina, která vyběhla z hostince, neviděla nic, jen záblesk několika výstřelů.

Jediným živým z těch, co viděli v bezprostřední blízkosti vraha, zůstal řidič osobního automobilu četnického oddílu Josef Bláha. „Vojín plížil se po zemi přes silnici k mému vozu a z poštovního úřadu na něho bylo voláno, aby odhodil pušku, neuposlechl a u mého vozu zůstal ležet ... V té době přijelo od Falknova auto s četníky, které zastavilo těsně za mým vozem ... Před příjezdem četníků jsem byl zraněn do levé ruky a v důsledku toho jsem již nevnímal, co se kolem děje. V té době, než přijelo auto s četníky od Falknova, slyšel jsem palbu z kulometu, pravděpodobně od četnické stanice v Gossengrünü. Tato palba byla vedena pod můj vůz, pravděpodobně na vojáka, který se tam nacházel. Jestli snad tento voják byl palbou z kulometu zasažen, nevím, protože jsem se ve svém voze kryl ... Domnívám se, že voják, který se nacházel pod mým vozem, střílel z pušky pravděpodobně do oken hostince nebo do směru, odkud byla slyšet palba z kulometu. Tento voják vystřelil více ran, protože jsem slyšel, že znovu nabíjí pušku.“

Pět mrtvých vojáků leželo na gessengrünské ulici, tři zranění kamarády zdravotník spěšně obvazoval a čtvrtému civilnímu řidiči Bláhovi pomáhali z prostřeleného automobilu. V jeho blízkosti potom našli vojína Franze Ludwiga.

„Po přestřelce byl voják František Ludwig nalezen smrtelně zraněn na hlavě ranou vedoucí z podbrady ke kořeni nosu. Jmenovaný kolem jedné hodiny dne 16. Tohoto měsíce. zranění podlehl.“ (Z hlášení velitele 1. cyklistického praporu 16. 9.)

Na venkovských hřbitůvcích je roztroušeno pět pomníčků. Pět mrtvých z různých konců Čech, spojených jménem Gossengrün. Pět nevinných, kteří v nerovném boji při obraně Československé republiky položili život. Stali se oběťmi fašistického nacismu, krutého a vraždícího.

Tolik k událostem před pětasedmdesáti lety bezprostředně se dotýkajících Tmaně. Kdo by chtěl na vlastní oči vidět rekonstrukci událostí, o nichž byla řeč, je zde jedna zajímavá nabídka. **Občanské sdružení Česká společnost přátel vojenské historie ve spolupráci s o.s. Klub 1938 – Četnická stanice Habersbirk a KVH Waldsteinia, za podpory Města Habartov, Obce Krajková a Karlovarského kraje, pod záštitou hejtmana Karlovarského kraje PaedDr. Josefa Novotného, pořádá v Habartově a Krajkové ve dnech 20. – 22. září 2013 vojensko-historickou akci nazvanou Pohraničí 1938-2013, která je určena pro širokou veřejnost a bude se konat u příležitosti 75. výročí incidentů, ke kterým došlo v roce 1938 v československém pohraničí.** První část akce se uskuteční v sobotu 21. září 2013 v Habartově, přičemž hlavní součástí programu tohoto dne budou dvě bojové ukázky. První bude historickou fikcí a bude mít název Fall Grün. Bude se jednat o imaginární ukázkou neuskutečněného boje mezi německou armádou a československou brannou mocí v roce 1938. Na straně jednotek Československé armády by se měl do bojů zapojit legendární československý tank Lt35 (bude-li v té době již k dispozici) případně Lt38, doplněné o obrněné vozidlo OA30 a lehký kulometný tančík vz. 33. V rámci této ukázky bude na scéně vystavěna replika bunkru z roku 1938, jehož cílem bude ukázat divákům fungování pevnostního obranného systému, který byl budován v Československu v době před 2.

světovou válkou. Ve druhé ukázce „habartovské“ části akce, která nese název Ostravská operace, se diváci přenesou do roku 1945. Stejně jako ukázka první bude i tato velkým lákadlem pro návštěvníky, kterým bychom rádi nastínili boj mezi „svobodovci“ a německou armádou. Jak útočící jednotky, tak i obránci budou podporováni těžkou vojenskou technikou. Nedílnou součástí programu prvního dne budou historické vojenské tábory, výstavy zúčastnění techniky a také Pietní akt u pomníku zavražděných četníků v Habartově. Ještě večer téhož dne se organizátoři rekonstrukce událostí přesunou do nedaleké Krajkové, kde se odehraje ukázka pochodu Henleinovců vzbouřenou obcí, kde dojde k následnému střetu s četnickým pohotovostním oddílem.

Druhá část akce se uskuteční v neděli 22. září 2013 v obci Krajková, kde proběhne druhý Pietní akt, a to u pamětní desky umístěné na budově obecního úřadu. Poté bude sehrána historická rekonstrukce událostí, ke kterým došlo 15. září 1938 v Krajkové, tehdejším Gossengrünü, při nichž byl jednou z obětí i tmaňský občan profesor Antonín Krbec. Součástí tohoto dne bude výstava zúčastněné techniky. Další podrobnosti o této akci najdou zájemci na internetu.

Opustili naše řady ...

- V neděli dne 28. července 2013 zemřela náhle ve věku 79 let **paní MUDr. Jaroslava Kliková**. Poslední rozloučení s drahou zesnulou proběhlo v úterý dne 6. srpna 2013 v 10,00 hodin v hřbitovní obřadní síni v Berouně.
- V neděli dne 4. srpna 2013 zemřela po dlouhé nemoci ve věku nedožitých 80 let **paní Bohuslava Strnadová**. S drahou zesnulou se nejbližší příbuzní naposledy rozloučili v úzkém kruhu rodinném.
- Ve čtvrtek dne 15. srpna 2013 zemřela po krátké nemoci ve věku nedožitých 75 let **paní Květuše Krupková, rozená Majerová**. S drahou zesnulou se nejbližší příbuzní naposledy rozloučili v úzkém kruhu rodinném.
- Ve čtvrtek dne 15. srpna 2013 zemřel ve věku nedožitých 90 let **pan Václav Vránek**. S drahou zesnulým se rodina rozloučila při uložení urny do rodinného hrobu.

Čest jejich světlé památce!

I n f o r m a č n í s e r v i s

Náboženský život ve Tmani: Církev římskokatolická

- Mše sv. v římskokatolickém kostele sv. Jiří se konají každou čtvrtou sobotu v měsíci. **V měsíci září se mše sv. ve Tmani konat nebude**, neboť na tento den připadá státní a církevní svátek sv. Václava 28. září 2013, kdy se budou konat náboženské slavnosti, jejichž přesný program bude s předstihem oznámen.
- Nejbližším místem, kde mohou věřící z Tmaně a okolí navštívit každou neděli v 8,00 hodin ráno mši sv., je kostel Narození Panny Marie ve Zdicích.

Karel Soukup, Řeznictví Zdice, Husova 371

Oznamujeme občanům, že v naší prodejně ve Zdicích nabízíme široké spektrum masných výrobků na každodenní i sváteční stůl:

- **je zde možno zakoupit maso z české produkce (hovězí, vepřové, kuřecí), objednat maso na gril – vepřová kýta celá (uzená nebo syrová) nebo sele na gril, máme výrobky vlastní výroby: domácí špekáčky, tlačenko, sulc, 2x uzžený bok;**
- **prodejní doba: úterý – pátek 8,00 – 12,00, 13,00 – 17,00, sobota: 7,00 – 11,00.**

Tradiční taneční kurzy pro mládež

Tradiční taneční kurzy pro mládež pod vedením manželů Chvátalových se konají v příjemném prostředí malého kulturního sálu Společenského klubu ve Zdicích. Budou zahájeny v sobotu 7. září 2013 a pokračovat každou následující sobotu až do 7. prosince 2013. Přihlášky se přijímají a další informace obdržíte ve Společenském klubu ve Zdicích – telefon 602 628 867 – pan Libor Jonáš.

Pozvánka do Galerie Čerták

V sobotu 24. srpna 2013 v deset hodin dopoledne se konala v Galerii Čerták vernisáž výstavy fotografií Aleny Vykulilové Dětská nemocnice. Na vernisáži návštěvníkům zahráli Malina Brothers.

Anna Vykulilová (* 1953) je česká fotografka. Věnovala se reportáži, sociálnímu dokumentu – zvláště z nemocničního prostředí, fotografii aktu, krajiny, vyzkoušela různé fotografické techniky. Ke vzniku výmluvného fotografického souboru přispěl dlouhodobější pobyt autorky ve zmíněném prostředí. Vlastní hospitalizaci fotografka a jihlavská rodačka Alena Vykulilová (1953) využila dokonale. Dlouhodobý pobyt dětí v nemocnici se „teta“ z jiného oddělení snažila zpříjemnit tím nejpřirozenějším způsobem – hrou odkoukanou z počínání lékařů a nemocničního personálu. Hra dětí dokáže totiž umenšit bolest a pokrátit čas, než se dostaví do nemocnice rodiče. Fotoaparát vedle vlastního lůžka A. Vykulilovou přitahoval a vybízel rovněž k postižení atmosféry zrodu nového života. Okamžik, kdy sestřičky přinášely novorozence do náručí svých maminek a natrvalo zachycené na filmový pás, patří ke snímkům plných lidského štěstí. Prostor bílých plášťů bylo pro fotografku impulsem také k návštěvám zdravotnické školy, aby při výuce budoucích sester dokumentovala jejich snažení. Dokázala přitom objevovat naprosto obyčejné lidské počínání rozpustilých studentek, ale stejně tak vřelý cit a člověčinu. Žena, děti a nemoci. Tři pevné stálice, mezi kterými probíhá život člověka. A. Vykulilová byla v počátcích své tvorby spojena s fotokupinou OČI, která vznikla na půdě Vysoké školy dopravní v Žilině v roce 1977. Později se stala jednou ze šesti členek snad jediné ženské fotokupiny na světě FEMINA. Je absolventkou „školičky“ u prof. J. Šmoka na pražské FAMU, ale také kurzů v pražském Planetáriu (prof. R. Skopec, akademický malíř Z. Virt, prof. J. Schlemmer, J. Trojan a další). Americké renomované nakladatelství „TIME-LIFE books“ vydalo v roce 1983 publikaci věnovanou fotografování dětí od zrodu fotografie až po současnost. Československou fotografii v ní zastupují jen tři autoři – D. Hochová, J. Saudek a A. Vykulilová.

Mediálními partnery Galerie Čerták je Galerie WWG.CZ.

Přijďte se podívat do Galerie Čerták na zajímavé výstavy a vezměte s sebou i své přátele, kamarády, rodinné příslušníky a známé!

Výstava je otevřena denně od 5,00 do 19,00 hodin až do čtvrtka 17. října 2013.

Nabídka práce v regionu Beroun

Kompletní aktuální nabídku práce na hlavní a vedlejší pracovní poměr, případně na brigády v regionu Beroun, najdou zájemci na webových stránkách <http://volnejlek.cz/default.aspx?ssid=863229®ion-cislo=2>. Zájemci se mohou přihlásit k pravidelnému zasílání každý den nových nabídek práce v regionu Beroun, podmínkou je pouze zadání emailové adresy zájemce.

Pohotovostní služby zubních lékařů na Berounsku a Hořovicku

Pohotovostní služby zubních lékařů jsou v poslední srpnový den a v září 2013 zajišťovány na Berounsku a Hořovicku v době od 08,00 – 11,00 hodin takto:

Termín	Zubní lékař / adresa ordinace	Telefon
31. 8. +1.9. 2013	MUDr. Třesohlavá Magdalena Beroun, Železniční stanice	311 621 497
7.+8.9. 2013	MUDr. Zimová Marie Hostomice, Tyršovo náměstí 225	311 583 140
14.+15.9. 2013	MUDr. Tesařová Simona Loděnice, U GZ 69	311 672 253
21.+22.9. 2013	MUDr. Valta Richard starší Žebrák, Hradní 68	311 533 384
28.+29.9. 2013	MUDr. Valta Richard mladší Žebrák, Hradní 68	311 533 384

Vítejte v Zahradnictví Tmaň, ul. Profesora Krbce 64

Zahradnictví Tmaň oznamuje všem zákazníkům, že prodej v sezóně 2013 je stále v plném proudu! Právě teď je to nejvhodnější období navštívit naše Zahradnictví a vybrat si něco z bohaté a pestré nabídky pro svou zahrádku na podzimní práce!

Prodejní doba v září 2013:

- pondělí až pátek: 9,00 – 18,00 hodin; sobota: 9,00 – 14,00 hodin; v sobotu 28. září 2013 (státní svátek) bude otevřeno jako v sobotu od 9,00 do 14,00 hodin.
- V druhé polovině září je nejlepší čas na podzimní výsadbu. Nabízíme široký sortiment stálezelených rostlin, dále vřesy, které jsou vhodné i do truhlíků.
- Nabízíme větší množství solitérů, které jsme u nás vypěstovali a nyní již čekají v kontejnerech na své majitele. V našem zahradnictví najdete též široký sortiment substrátů v různém balení od 20 do 75 l, např.: zahradnické substráty, substráty pro okrasné dřeviny, pro rododendrony a azalky, aj., bílou rašelinu, drcenou kúru, mulčovací kúru.
- U nás si můžete zakoupit zahradní náčiní, truhlíky, květináče, mísy, sezonní dekorace, keramiku, svíčky atd. V nabídce máme velký výběr okrasných kamenů a kamínků, spoustu nové keramiky a dekorace do domácností, tedy i pro ty, kteří nemají zahrádku.
- Rozšířili jsme prodej krmných směsí, a nabízíme nejen krmné směsi pro holuby, kuřata, nosnice nebo králíky, ale **nově i pro psy, kočky, zakrslé králíčky, morčata, andulky a kanárky.**
- Další podrobnosti, včetně fotogalerie nabízených produktů, najdete na webových stránkách Zahradnictví Tmaň: www.zahradnictvitman.cz.

Přijďte se podívat a relaxovat.

Těšíme se na naše zákazníky, kterým se budeme snažit splnit jejich přání.

S p o r t o v n í i n f o r m a c e

Cesta za Pohárem České pošty skončila pro VČS Tmaň v prvním kole

V sobotu 17. srpna 2013 hráli fotbalisté VČS Tmaň zápas prvního okresního kola Poháru České pošty. Na domácím hřišti přivítali Stašov, který hraje o třídu vyšší soutěž – okresní přebor. Rozdíl se projevil i na hřišti, kde si stašovští fotbalisté po vyhraném prvním poločase v poměru 3:0 kontrolovali hru a hlídali v druhé polovině zápasu postup. Tmaňským fotbalistům se podařilo zásluhou Svobody pouze zaznamenat čestný úspěch a upravit konečný výsledek na 1:3. Zápas byl poznamenán nerozehraností obou týmů před zahájením nového ročníku okresních mistrovských fotbalových soutěží, se kterou se však fotbalisté ze Stašova lépe vyrovnali. Do druhého okresního kola postupuje zaslouženě Stašov.

Zápasová statistika: **VČS Tmaň – Stašov – 1:3 (0:3)**, branka: Svoboda, zápas rozhodoval Belanský, v ochozech tmaňského fotbalového stánku se přišlo na zápas podívat 40 diváků.

Na úvod podzimní část nového ročníku III. A třídy porážka na Svaté

- Neděle 25. srpna 2013 – 17,00 hodin – 1. kolo – **FK Svatá – TJ VČS Tmaň 3:1** (1:0), jediný úspěch Tmaň zaznamenal Smíšek, rozhodčí zápasu Marx, 80 diváků. Další zápasy 1. kola: TJ Litavan Libomyšl – TJ Čechie Nový Jáchymov 2:7, TJ Tetín – FK Olympie Zdice B 3:0, TJ Baník Mořina – TJ Broumy 3:3, Vysoký Újezd – Nižbor B 4:4, SK Cembrit Beroun-Závodí – Lužce 4:2, SK Hudlice – SK Chyňava 2:4.
- **Sobota 31. srpna 2013 – 10,15 hodin – 2. kolo – TJ VCS Tmaň – SK Hudlice**, rozhodčí zápasu Veverka. Další zápasy 2. kola: TJ Litavan Libomyšl – TJ Baník Mořina, TJ Čechie Nový Jáchymov – SK Chyňava, Lužce – FK Svatá, FK Olympie Zdice B – SK Cembrit Beroun-Závodí, Nižbor B – TJ Tetín, TJ Broumy – Vysoký Újezd.
- **Neděle 8. září 2013 – 17,00 hodin – 3. kolo – SK Chyňava – TJ VČS Tmaň.** Další zápasy 3. kola: TJ Baník Mořina – TJ Čechie Nový Jáchymov, Vysoký Újezd – TJ Litavan Libomyšl, TJ Tetín – TJ Broumy, SK Cembrit Beroun-Závodí – Nižbor B, FK Svatá – FK Olympie Zdice B, SK Hudlice – Lužce.

- **Neděle 15. září 2013 – 17,00 hodin – 4. kolo – TJ Čechie Nový Jáchymov – TJ VČS Tmaň.** Další zápasy 4. kola: Lužce – SK Chyňava, FK Olympie Zdice B – SK Hudlice, Nižbor B – FK Svatá, TJ Broumy – SK Cembrit Beroun-Závodí, TJ Litavan Libomyšl – TJ Tetín, TJ Baník Mořina – Vysoký Újezd.
- **Sobota 21. září 2013 – 10,15 hodin – 5. kolo – TJ VČS Tmaň – Lužce.** Další zápasy 5. kola: Vysoký Újezd – TJ Čechie Nový Jáchymov, TJ Tetín – TJ Baník Mořina, SK Cembrit Beroun-Závodí – TJ Litavan Libomyšl, FK Svatá – TJ Broumy, SK Hudlice – Nižbor B, SK Chyňava – FK Olympie Zdice B.
- **Neděle 29. září 2013 – 16,30 hodin – 6. kolo – FK Olympie Zdice B – TJ VČS Tmaň.** Další zápasy 6. kola: TJ Čechie Nový Jáchymov – Lužce, Nižbor B – SK Chyňava, TJ Broumy – SK Hudlice, TJ Litavan Libomyšl – FK Svatá, TJ Baník Mořina – SK Cembrit Beroun-Závodí, Vysoký Újezd – TJ Tetín.
- **Sobota 5. října 2013 – 10,15 hodin – 7. kolo – TJ VČS Tmaň – Nižbor B.** Další zápasy 7. kola: TJ Tetín – TJ Čechie Nový Jáchymov, SK Cembrit Beroun-Závodí – Vysoký Újezd, FK Svatá – TJ Baník Mořina, SK Hudlice – TJ Litavan Libomyšl, SK Chyňava – TJ Broumy, Lužce – FK Olympie Zdice B.
- **Neděle 13. října 2013 – 16,00 hodin – 8. kolo – TJ Broumy – TJ VČS Tmaň.** Další zápasy 8. kola: TJ Čechie Nový Jáchymov – FK Olympie Zdice B, Nižbor B – Lužce, TJ Litavan Libomyšl – SK Chyňava, TJ Baník Mořina – SK Hudlice, Vysoký Újezd – FK Svatá, TJ Tetín – SK Cembrit Beroun-Závodí.
- **Sobota 19. října 2013 – 10,15 hodin – 9. kolo – TJ VČS Tmaň – TJ Litavan Libomyšl.** Další zápasy 9. kola: SK Cembrit Beroun-Závodí – TJ Čechie Nový Jáchymov, FK Svatá – TJ Tetín, SK Hudlice – Vysoký Újezd, SK Chyňava – TJ Baník Mořina, Lužce – TJ Broumy, FK Olympie Zdice B – Nižbor B.
- **Neděle 27. října 2013 – 14,30 hodin – 10. kolo – TJ Baník Mořina – TJ VČS Tmaň.** Další zápasy 10. kola: TJ Čechie Nový Jáchymov – Nižbor B, TJ Broumy – FK Olympie Zdice B, TJ Litavan Libomyšl – Lužce, Vysoký Újezd – SK Chyňava, TJ Tetín – SK Hudlice, SK Cembrit Beroun-Závodí – FK Svatá.
- **Sobota 2. listopadu 2013 – 10,15 hodin – 11. kolo – TJ VČS Tmaň – Vysoký Újezd.** Další zápasy 11. kola: FK Svatá – TJ Čechie Nový Jáchymov, SK Hudlice – SK Cembrit Beroun-Závodí, SK Chyňava – TJ Tetín, Lužce – TJ Baník Mořina, FK Olympie Zdice B – Libomyšl, Nižbor B – TJ Broumy.
- **Sobota 9. listopadu 2013 – 14,00 hodin – 12. kolo – TJ Tetín – TJ VČS Tmaň.** Další zápasy 12. kola: TJ Čechie Nový Jáchymov – TJ Broumy, TJ Litavan Libomyšl – Nižbor B, TJ Baník Mořina – FK Olympie Zdice B, Vysoký Újezd – Lužce, SK Cembrit Beroun-Závodí – SK Chyňava, FK Svatá – SK Hudlice.
- **Sobota 16. listopadu 2013 – 10,15 hodin – 13. kolo – TJ VČS Tmaň – SK Cembrit.** Další zápasy 13. kola: SK Hudlice – Nový Jáchymov, SK Chyňava – FK Svatá, Lužce – TJ Tetín, Zdice B – Vysoký Újezd, Nižbor B – TJ Baník Mořina, TJ Broumy – Libomyšl.

Pozvánka na zápasy TJ VČS Tmaň

Fotbalisté TJ VČS Tmaň srdečně zvou všechny své příznivce na domácí zápasy v právě začínajícím novém ročníku 2013/2014 okresních fotbalových soutěží III. A třídy. Těšíme se na Vaši návštěvu, kde svou podporou vyjádřenou Vaší přítomností v ochozech budete naším dvanáctým hráčem na hřišti.

Oddíl kopané TJ VČS Tmaň

OBZOR – informační časopis Obce Tmaň.

Registrováno na Ministerstvu kultury ČR – evidenční číslo: MK ČR E 10531
 Vydává Obecní úřad Tmaň, IČO: 233 901. Internetové stránky: www.obectman.cz
 Adresa redakce: Obecní úřad Tmaň, 267 21 Tmaň. E-mail: outman@quick.cz
 Nepodepsané příspěvky připravil redakční kolektiv. Vedoucí redaktor: Horáček Jaroslav.
 Toto číslo vyšlo 1. září 2013. Cena výtisku 3,- Kč.